

Politolog: Jako přes kopírák. Rusko dělá přesně to, co Západ udělal v Kosovu. Kromě bombardování

- CZ24 News | 23. února 2022

RUSKO: Jan Keller dnes o tom, že ruský postup na východě Ukrajiny sleduje kosovský scénář. A co my? Taký budeme?

Rusko překročilo hranice Ukrajiny a své jednotky vyslalo na území Luhanské a Doněcké lidové republiky, jejichž nezávislost krátce předtím uznalo. Pečlivě přitom dodržuje scénář, který tak důvěrně známe z Kosova z let 1998 a 1999. Vyslané jednotky považuje Rusko ve shodě s tehdejším postupem NATO za mírové sbory.

Jen pro připomenutí. Ozbrojený konflikt v Kosovu, tedy v jižní části suverénní Srbské republiky, probíhal od února 1998 do června 1999. Na jedné straně se ho účastnila srbská armáda, na straně druhé samozvaná Kosovská osvobozenická armáda. Konflikt doprovázely útoky na civilní obyvatelstvo, které prchalo ze země. V březnu 1999 zahájily jednotky NATO operaci Spojenecká síla, v jejímž průběhu mírové síly NATO Srbsko porazily a umožnily Kosovu, které od něj bylo odtrženo, vyhlásit nezávislost.

Jak by se měla se zkušeností s tímto historickým precedentem, který zpochybnil zásady mezinárodního práva a popřel suverenitu jedné z evropských zemí, postavit Česká republika k současným událostem?

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Její postup je nasnadě. Jak víme z prohlášení premiéra Petra Fialy, vláda se hodlá vrátit k zahraniční politice spojené se jménem Václava Havla. Samotný Václav Havel svůj postoj tehdy formuloval zcela jednoznačně v dubnu 1999:

„Já myslím, že nejdůležitější je, aby bylo zastaveno vyvražďování, aby se mohli uprchlíci zvolna vracet a aby nastalo opět nějaké nové kolo politických jednání o statutu budoucího Kosova. Ale ze všeho nejdůležitější se mi zdá být přítomnost mírových sborů, která samozřejmě by bylo nejlépe, kdyby tam byla za souhlasu Jugoslávie, aby tam nebyly jako okupanti nebo jako válčící strana. Neboť ta přítomnost mírových sborů je přesně tím instrumentem, který může znamenat klíč ke všemu ostatnímu. I k tomu zastavení toho vyvražďování a vyhánění lidí z domovů i k eventuálním – vytvořit jakýsi prostor pro eventuální další politická jednání, k zabránění té katastrofě humanitární, jak se to

nazývá, k té humanitární asistenci. K tomu všemu by napomohla přítomnost těch mírových sborů.“

Abychom byli zcela přesní. Mezi oběma událostmi existují přece jen určité rozdíly. Rusko nebombardovalo Kyjev tak jako tehdy NATO Bělehrad, nevybombardovalo budovu vládní televize, nelikvidovalo strategické mosty přes řeky, nebombardovalo žádnou nemocnici, nezasáhlo vzdušnými útoky civilní vlaky. Vláda v Bělehradě nevyhrožovala, že si opatří jaderné zbraně. Modleme se, aby k ničemu z toho tentokrát nedošlo.

Také postoj Ruska se dnes jako přes kopírák shoduje s postojem předních českých politiků. Rusko ví, že za svoji intervenci bude pykat tvrdými hospodářskými sankcemi. Ukrajina ostatně vyzývala k jejich uvalení bez ohledu na to, zda Rusko vojensky zasáhne anebo ne. Je těžké uvěřit, že se Putin ve své reakci v tomto ohledu neinspiroval moudrými slovy předsedy českého senátu Vystrčila: „Bud' budeme držet své hodnoty a principy, nebo budeme počítat groše.“

Jak to celé skončí? Pokud se chce Česká republika řídit havlovskými principy zahraniční politiky, nemůže udělat nic jiného, než co udělala v případě Kosova. Když Česko uznalo nezávislost Kosova, ministr zahraničí Karel Schwarzenberg k tomu prohlásil: „Vývoj byl takový, že se Kosovo osamostatnilo. A my s tímto faktem musíme pracovat, a uznat realitu, která se stala.“

Současnému ministru zahraničí Janu Lipavskému jistě není třeba tato slova připomínat. Stačí, když my si připomeneme, že to, co dnes dělá Rusko, je k nerozeznání od toho, co jsme před více než dvaceti lety oslavovali na průkopnických praktikách NATO.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

AUTOR: Jan Keller

[ZDROJ](#)